

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 listopada 2016 r.

Gmina M. W. pozwem z dnia 8 lipca 2014 r. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. F. (1) i M. F. (2) kwoty 20630,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i od kwoty 2671,19 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że M. F. (1) i M. F. (2) zajmują lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w W.. Powyższy lokal stanowił przedmiot umowy najmu pomiędzy B. B., która wstąpiła w prawa i obowiązki najemcy w miejsce zmarłego W. B.. Razem z B. B. w przedmiotowym lokalu zamieszkiwała od 2006 r. bez tytułu prawnego jej siostrzenica M. F. (1) wraz z mężem M. F. (2). B. B. zmarła w dniu 23 października 2010 r. Powód wyznaczył pozwanym termin do zdania lokalu na dzień 29 kwietnia 2011 r., jednak pozwani ostatecznie zdali lokalu w dniu 3 października 2012 r. Na należność dochodzoną w niniejszym postępowaniu składa się kwota 16593,65 zł tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie za okres od dnia 10 grudnia 2011 r. do dnia 2 października 2012 r. oraz kwota 4.036,60 zł tytułem odsetek za okres od dnia 30 listopada 2010 r. do dnia 31 marca 2014 r. (pozew k. 2-7).

W dniu 24 lipca 2014 r. sygn. akt

I Nc 5307/14, został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty k. 56).

Pozwani zaskarżyli powyższy nakaz w całości i wnieśli o oddalenie powództwa. Pozwani wskazali, że zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu do dnia 13 lutego 2012 r. i nie uregulowali należności względem powoda za miesiąc grudzień 2011 r. oraz styczeń i luty 2012 r. Pozwani podnieśli, że roszczenie powoda o zapłatę należności za okres po dniu 20 lutego 2012 r. jest bezzasadne oraz zakwestionowali jego wysokość. Pozwani podnieśli także zarzut przedawnienia roszczenia (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 64-65).

Na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2015 r. pozwani M. F. (1) i M. F. (2) uznali powództwo w zakresie należność z tytułu korzystania z lokalu za miesiąc grudzień 2011 r. oraz styczeń i luty 2012 r. do kwoty 733 zł i wnieśli o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie (protokół z rozprawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. k. 182-185).

W piśmie procesowym z dnia 25 sierpnia 2015 r. powód zmodyfikował dotychczasowe żądanie i wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. F. (1) i M. F. (2) kwoty 20630,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu oraz opłat niezależnych od właściciela za okres od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia 2 października 2012 r. oraz odsetek za opóźnienie w płatnościach za okres od dnia 30 listopada 2010 r. do dnia 31 marca 2014 r. a także o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pismo procesowe k. 206-207).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal nr (...), położony w budynku nr (...), przy ulicy (...) w W. znajduje się w zasobach mieszkaniowych Miasta S. W.. Administruje nim Zakład (...) w D. O. (okoliczność niesporna).

Miasto S. W. D. O. z siedzibą w W. jako wynajmujący i B. B. jako najemca w dniu 14 grudnia 2007 r. zawarli aneks do umowy najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) z dnia 1 stycznia 1962 r. W aneksie wskazano, że B. B. z dniem 23 września 2006 r. wstąpiła w prawa i obowiązki zmarłego najemcy lokalu W. B. (dowód: aneks do umowy najmu z dnia 1 stycznia 1962 r. k. 17).

B. B. zmarła w dniu 23 października 2010 r. (dowód: zawiadomienie o zgonie k. 18).

Pismem z dnia 18 lutego 2011 r. Urząd Miasta Stołecznego W. Wydział Zasobów Lokalowych dla D. O. poinformował M. F. (1) o konieczność rozliczenia lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...) do dnia 11 marca 2011 r., z uwagi na śmierć najemczyny B. B. (dowód: pismo z dnia 18 lutego 2011 r. k. 84).

M. F. (1) i M. F. (2) zamieszkiwali w lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w W. przy ul. (...) bez tytułu prawnego od 2006 r. do lutego 2012 r. (dowód: zeznania świadków K. K., M. Ł. i Ł. Ł., protokół z rozprawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. k. 182-185, protokół z dnia 16 września 2011 r. k. 27, protokół z dnia 17 stycznia 2012 r. k. 28).

Podaniem z dnia 9 marca 2011 r. pozwani zwrócili się do Urzędu Miasta Stołecznego W., Wydziału Zasobów Lokalowych dla D. O. o wyrażenie zgodę na dalszą możliwość zamieszkiwania w lokalu (...) położonym w W. przy ul. (...) przez okres od 3 do 5 miesięcy (dowód: podanie z dnia 9 marca 2011 r. k. 20).

W odpowiedzi na podanie z dnia 9 marca 2011 r. Urząd Miasta Stołecznego W., Wydział Zasobów Lokalowych dla D. O. poinformował M. F. (1) i M. F. (2), że wyraża zgodę na przesunięcie terminu rozliczenia lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W. do dnia 29 kwietnia 2011 r. (dowód: pismo z dnia 29 marca 2011 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 21-22).

Podaniem z dnia 6 maja 2011 r. pozwani zwrócili się do Urzędu Miasta Stołecznego W., Wydziału Zasobów Lokalowych dla D. O. o wyrażenie zgodę na dalszą możliwość zamieszkiwania w lokalu (...) położonym w W. przy ul. (...) (dowód: podanie z dnia 6 maja 2011 r. k. 23).

W odpowiedzi na podanie z dnia 6 maja 2011 r. Urząd Miasta Stołecznego W., Wydział Zasobów Lokalowych dla D. O. poinformował M. F. (1) i M. F. (2), że nie wyraża zgody na przesunięcie terminu rozliczenia lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W. oraz ustalił ostateczny termin na zdanie kluczy do lokalu do dnia 15 czerwca 2011 r. (dowód: pismo z dnia 2 czerwca 2011 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 24-25).

W dniu 13 lutego 2012 r. M. F. (1) i M. F. (2) nabyli prawo własności lokalu nr (...) położonego w P. przy ul. (...) (dowód: akt notarialny k. 66, umowa przedwstępna k. 68-69, pismo z dnia 7 marca 2012 r. k. 71).

W dniu 3 października 2012 r. miało miejsce komisyjne otwarcie lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W. przez pracowników Urzędu Miasta Stołecznego W.. Lokal zastano niezamieszkały, brak w nim było mebli i rzeczy osobistych (dowód: protokół z dnia 3 października 2012 r. k. 29, pismo z dnia 4 października 2012 r. k. 30).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 27 marca 2013 r. powód wezwał M. F. (1) i M. F. (2) do zapłaty kwoty 12.331,69 zł wraz z odsetkami w wysokości 1394,68 zł oraz kwoty 4540,35 zł wraz z odsetkami w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania (dowód: wezwania do zapłaty z dnia 27 marca 2013 r. k. 31-34).

Ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 15 kwietnia 2013 r. powód wezwał M. F. (1) i M. F. (2) do zapłaty kwoty 12331,69 zł wraz z odsetkami w wysokości 1530,77 zł oraz kwoty 4587,12 zł wraz z odsetkami w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania (dowód: ostateczne wezwania do zapłaty z dnia 15 kwietnia 2013 r. wraz z potwierdzeniami odbioru k. 35-40).

Przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r. powód wezwał M. F. (1) i M. F. (2) do zapłaty kwoty 12331,69 zł wraz z odsetkami w wysokości 1798,56 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania (dowód: przedsądowe wezwania do zapłaty z dnia 17 czerwca 2013 r. k. 41-42).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone w toku postępowania dokumenty, których moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu oraz na podstawie twierdzeń stron przyznanych wprost i niezaprzeczonych przez stronę przeciwną, na podstawie art. 229 k.p.c. i 230 k.p.c.

Wobec rozbieżności stanowiska stron w zakresie rzeczywistej wysokości zadłużenia z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie przez M. F. (1) i M. F. (2) z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rachunkowości.

Ustaień w zakresie wysokości zadłużenia pozwanych, wysokości odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, a także odsetek za opóźnienie obejmujących całość zadłużenia według stanu na dzień 31 marca 2014 r., Sąd dokonał częściowo w oparciu o miarodajną w tym zakresie opinię biegłego sądowego w dziedzinie księgowości P. Ś.. W ocenie Sądu pisemna opinia biegłego P. Ś. – sporządzona została w sposób rzetelny i profesjonalny, przy pełnym wykorzystaniu posiadanych przez biegłego wiedzy, kwalifikacji i doświadczenia zawodowego. Wobec kwestionowania powyższej opinii biegłego przez strony, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniających. W swoich opiniach uzupełniających biegły w sposób wnikliwy i wyczerpujący odniósł się do zarzutów stron do opinii oraz odpowiedział na wszystkie pytania, zadane przez strony.

W ocenie Sądu zeznania świadków K. K., M. Ł. i Ł. Ł. w zakresie ustalenia daty opuszczenia przez pozwanych lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W. są wiarygodne. Sąd uznał zeznania wyżej wskazanych świadków za przekonujące. W sprawie nie zostały ujawnione jakiegokolwiek okoliczności, które podważyłyby ich wiarygodność. Zeznania korespondowały z dowodami z dokumentów, były spójne i logiczne, zatem nie budziły wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Zeznania świadków I. L., S. W. oraz R. M., okazały się nieprzydatne dla postępowania, albowiem świadkowie albo nie mieli wiedzy albo też nie pamiętali istotnych dla sprawy okoliczności.

Sąd zważył, co następuje:

Powód Miasto S. W. – Zakład (...) w D. O. m.st. W. wywodził swoje roszczenie wobec pozwanych M. F. (1) i M. F. (2) z tytułu bezumownego korzystania z lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w W..

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn.: Dz.U. z 2005 r., nr 31, poz. 266 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ochronie praw lokatorów”, osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Zgodnie z zasadą z art. 18 ust. 2 zd. cytowanej ustawy, odszkodowanie to odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Stosownie do art. 18 ust. 3 tejże ustawy, osoby uprawnione do lokalu zamiennego albo socjalnego, jeżeli sąd orzekł o wstrzymaniu wykonania opróżnienia lokalu do czasu dostarczenia im takiego lokalu, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł. Przesłanką dochodzenia wymienionego roszczenia o odszkodowanie jest sam fakt zajmowania lokalu bez tytułu prawnego, bez konieczności wykazywania przez powoda zaistnienia jakiegokolwiek szkody. Odszkodowanie z art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów pełni funkcję zbliżoną do czynszu najmu, co uzasadnia odpowiednie stosowanie do tego rodzaju stosunku przepisów o najmie. Świadczenie okresowe należne właścicielowi w formie miesięcznego odszkodowania powinno być płatne do dziesiątego dnia każdego miesiąca (art. 669 § 2 in fine k.c.). Należy przy tym przyjąć solidarną odpowiedzialność osób pełnoletnich zamieszkujących w lokalu, którym wygasł do niego tytuł, na podstawie art. 6881 k.c. stosowanym przez analogię (tak również: F. Z., M. O., M. P., Ustawa o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego. Komentarz, (...), s. 236 i 238).

Pozwani M. F. (1) oraz M. F. (2) na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2015r. uznali żądanie pozwu w zakresie należność z tytułu korzystania z lokalu za miesiąc grudzień 2011 r. oraz styczeń i luty 2012 r. do kwoty 733 zł i wniesli o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie. Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa to czynność procesowa rezygnacji pozwanego z obrony, czyli akt jego dyspozycyjności, w którym nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają go przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2011 roku,

II CSK 70/11, LEX nr 1095816). Uznanie powództwa w rozumieniu art. 213 § 2 k.p.c. zakłada stwierdzenie istnienia dochodzonego roszczenia, a tym samym wystąpienie wszystkich przesłanek kreujących jego byt prawny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2011 roku wydany w sprawie o sygn. akt III CSK 127/10, LEX nr 846586).

Pozwani w toku postępowania kwestionowali zasadność oraz prawidłowość wyliczeń dokonanych przez powoda, a tym samym określoną w pozwie wysokość żądania. Wskazywali, że opuścili przedmiotowy lokal w lutym 2012 r., natomiast powód dochodzi zapłaty za okres do dnia 2 października 2012 r. Pozwani wskazali również, że wysokość zadłużenia wraz z odsetkami została naliczona w oparciu o bezpodstawne opłaty, za nigdy niewykonane usługi. Pozwani podnieśli również zarzut przedawnienia roszczenia.

Na gruncie niniejszej sprawy wskazać należy, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwani M. F. (1) i M. F. (2) wyprowadzili się z przedmiotowego lokalu w lutym 2012 r. Strona powodowa nie wskazała żadnych dowodów lub okoliczności, które podważyłyby prawdziwość powyższych twierdzeń. Pamiętać trzeba, że skoro przesłanką żądania zasądzenia odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu jest zamieszkiwanie w nim, oczywiste jest, że to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania tej okoliczności. Ciężącemu na nim obowiązkowi powód w tym zakresie nie sprostał. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że przesłuchani w sprawie świadkowie K. K., M. Ł. i Ł. Ł. zgodnie zeznali, że pozwani opuścili lokal w lutym 2012 r., a świadkowie pomagali pozwany w przeprowadzce.

Reasumując, Sąd na podstawie zebranych w sprawie dowodów ustalił, że pozwani mieszkali w lokalu nr (...) przy ulicy (...) w W. do lutego 2012 r. i wobec powyższego Sąd powództwo w pozostałym zakresie oddalił.

Odnosząc się do podnoszonego przez pozwanych zarzutu przedawnienia, stwierdzić należy, że zarzut ten w okolicznościach niniejszej sprawy jest uzasadniony w części. Nie ulega wątpliwości, że na podstawie art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe wynosi trzy lata.

Świadczenie najemcy z tytułu czynszu stanowi świadczenie okresowe, polegające na przekazywaniu określonej kwoty pieniężnej w oznaczonych odstępach czasu. Świadczenia te różnią się zatem od świadczeń jednorazowych, spełnianych sukcesywnie lub ratalnie tym, że wpłacane okresowo kwoty nie są zaliczane na poczet jednego świadczenia. W przypadku świadczeń okresowych mamy do czynienia z wieloma świadczeniami, z których każde wymagalne jest w innym terminie, w innym też terminie ulega przedawnieniu. W konsekwencji, każde z tych świadczeń stanowi odrębny dług, chociaż jest to dług tego samego rodzaju. Dlatego dłużnik może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. W ten sposób art. 451 § 1 k.c. znajduje zastosowanie przy świadczeniach okresowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 czerwca 2013 r. wydany w sprawie o sygn. akt I ACa 1125/12, LEX nr 1349977). Określone w art. 18 ust. 1 ustawy z 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego roszczenia odszkodowawcze przedawniają się w terminie trzyletnim, przewidzianym w art. 118 k.c. dla roszczeń o świadczenia okresowe (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2014r. wydany w sprawie o sygn. akt IV CNP 33/13, LEX nr 1438649).

Wobec powyższego poza wątpliwościami pozostaje, że świadczenie o zapłatę czynszu najmu lokalu mieszkalnego jest świadczeniem okresowym i podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia. W związku z poczynionymi ustaleniami, podniesiony przez pozwanych zarzut przedawnienia okazał się trafny w części, co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia, że roszczenia o zapłatę czynszu najmu oraz opłat niezależnych od właściciela lokalu, dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu do lipca 2011 r. wraz z odsetkami, uległy przedawnieniu, przy czym powód nie wykazał, by nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia przez czynności wskazane w art. 123 k.c.

Ustalen co do wysokości zadłużenia pozwanych w tym zakresie Sąd dokonał częściowo w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu księgowości P. Ś., który wyliczył, że wysokość zaległości pozwanych za użytkowanie lokalu nr (...), położonego w budynku przy ul. (...) w W., za okres od dnia 10 grudnia 2011 r. do dnia 5 października 2012r. wynosi 12824,40 zł wraz z odsetkami liczonymi od dnia 30 listopada 2011 r. do dnia 31 marca 2014 r. w wysokości 3119,71 zł, co daje łącznie kwotę 15944,11 zł., a częściowo w oparciu o załączone do pozwu wydruki konta lokatora. Z wydruków z konta lokatora wynika, że w okresie objętym żądaniem pozwu tj. od dnia 1 stycznia 2011 r. do 31

grudnia 2011 r. wysokość czynszu wynosiła 383,66 zł, a wysokość innych świadczeń 378,37zł, co daje łącznie kwotę 762,03 zł., natomiast za okres od 1 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. wysokość czynszu wynosiła 933,82 zł, a wysokość innych świadczeń 407,85 zł, co daje łącznie kwotę 1341,67 zł. Z uwagi na fakt, że na uwzględnienie zasługiwało roszczenia powoda za okres od lipca 2011 r. do lutego 2012 r., wskazane powyżej należności należało pomnożyć przez liczbę miesięcy (6 x 762,03 + 2 x 1.341,67), co łącznie dało kwotę 7255,52 zł.

Biorąc pod uwagę fakt, że termin płatność należności z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie ustalony został na dziesiąty dzień każdego miesiąca, odsetki należały się od dnia następnego po wskazanym terminie. W związku z powyższym suma skapitalizowanych odsetek wynosi łącznie 2254,92 zł na co składają się kwoty: 269,51 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 762,03 za okres od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia 31 marca 2014 r., 261,64 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 762,03 zł za okres od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia 31 marca 2014 r., 253,22 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 762,03 za okres od dnia 11 września 2011 r. do dnia 31 marca 2014 r., 245,08 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 762,03 za okres od dnia 11 października 2011 r. do dnia 31 marca 2014 r., 236,67 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 762,03 za okres od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia 31 marca 2014 r., 228,53 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 762,03 za okres od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia 31 marca 2014 r., 387,54 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 1.341,67 za okres od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia 31 marca 2014 r. oraz 372,73 zł tytułem odsetek ustawowych od kwoty 1.341,67 za okres od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia 31 marca 2014 r.

Odnosząc się do żądania dotyczącego odsetek za opóźnienie podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zauważyć należy, iż kwestię wymagalności roszczenia reguluje przepis art. 455 k.c., zgodnie z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. Wobec treści żądania powoda, należało zasądzić odsetki ustawowe od kwoty 9510,44 zł, od dnia wniesienia pozwu - tj. od dnia 8 lipca 2015 roku do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu sąd wydał w oparciu o zasadę finansowej odpowiedzialności za wynik sprawy w myśl art. 98 § 1 k.p.c. ze stosunkowym ich rozdzieleniem na podstawie art. 100 k.p.c.

Powód ostał się ze swym żądaniem w 46 %, a zatem jego przegrana wyniosła odpowiednio 54 %.

Powód poniósł w niniejszej sprawie koszty procesu na które składała się opłata od pozwu w kwocie 1032 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika, którego wysokość Sąd ustalił na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490.j.t.) w kwocie 2400 zł oraz wydatki na poczet wynagrodzenia biegłego w łącznej kwocie 600 zł. Pozwani ponieśli zaś następujące koszty: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 2400 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt. 5 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461) oraz opłaty skarbowy od pełnomocnictw w łącznej wysokości 34 zł. Z łącznej kwoty kosztów procesu (w kwocie 6.466 zł), pozwani obowiązani byli ponieść koszty w wysokości 1.854,72 zł (46% z 6.466 zł), mając jednak na uwadze, że powód był obowiązany ponieść koszty w kwocie 1314,36 zł, zasądzeniu na rzecz powoda solidarnie od pozwanych podlegała kwota 540,36 zł (1.854,72 zł – 1.314,36 zł).

Nieuiszczone przez strony koszty sądowe wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa wyniosły 1350,17 zł, na co składają się koszty wynagrodzenia biegłego sądowego nieuiszczone przez strony. Przy uwzględnieniu wyniku sprawy Sąd z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2016 roku, poz. 623 t.j.) nakazał w pkt IV i V sentencji wyroku

pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. od powoda kwotę 729,09 zł (1350,17 zł x 54 %), zaś od pozwanych kwotę 621,07 zł (1350,17 zł x 46%).

Orzekając w punkcie VI wyroku o rygorze natychmiastowej wykonalności, sąd miał na uwadze treść art. 333 § 1 pkt 2) k.p.c., zgodnie z którym Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSR Paweł Szymański

ZARZĄDZENIE

Odpisy wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.